

Till hattnålarnas syndaregister.

På Trettondagen inträffade i Stockholm en hattnålsolycka, som först nu kommit till offentligheten. Nämnda dag stod en spårvagnskonduktör Carlsson boende Tomtebogatan 33 som vanligt och hjälpte passagerarna upp på vagnens plattform, då en elegant klädd dam, just som vagnen satte sig i rörelse, skyndade upp på fotsteget. Genom vagnens rörelse förlo-
rade damen jämvikten, och skulle säkerligen ha fallit i gatan, om ej konduktören trädte emellan. Det skulle han aldrig ha gjort, om han satt mera värde på sina ögon, ty damens hattspjut, som naturligtvis utan spetskydd petade långt ut i vädret, trängde in i den hjälpsamme mannens ena öga, som blef illa tilltygad. Synen är dess bättre räddad, men Carlsson måste på läkares inrådan hålla sig från hvarje slags arbete i åtskilliga dagar.

Så lyder i all enkelhet den lilla episoden, som på ett hår när kunnat utveckla sig till en tragedi. Kanhända får man hoppas, att den gaf våra damer litet att tänka på midt i fåfängans marknadslif. Våra kvinnor ha alltid skrattat ett ondskefullt skratt, när från manligt håll den stora faran af deras hattnålar gång på gång predikats. Den har naturligtvis varit öfverdrifven, fastän olyckstillbudena äro nära nog lika många som spårvagnsresorna i denna stad. Man har läst om utstungna ögon i Berlin, Hamburg och München, om blödande ansikten i Malmö och Göteborg. Men Stockholm — pytt-san! Och nu är den blodiga leken i gång på våra gator. Ändtligen — höll jag på att utbrista med en liten provokatorisk suck. Ändtligen — ty människorna äro som den tviflande Tomas. Få de icke sticka fingrarna i hålen — efter hattspjuten, så tro de icke.

Men nu vilja vi säga ifrån, så att det hörs. Våra ögonläkare ha haft tillräckligt att göra med att utplåna följderna af detta slags olyckstillbud, och vi tolerera icke längre, att en daglig ögon- och lifsfara promenerar på våra gator och gör våra spårvagnar osäkra. Vilja våra damer icke bekväma sig att bära sina hattnålspetsar skyddade, såsom det är påbudet i ett flertal städer, så få de hålla sig hemma. Det vore väl märkvärdigt, om vi icke vore män att genomföra ett förbud mot dessa trafik- och samhällsvådliga fasoner, likaväl som vi omedelbart reagera mot allt, som stör allmän ordning. Eller hur vore det, om kvinnorna till slut skulle vakna upp ur den smakförskämning, hvari de alltför länge dvalts, om de skulle kasta bort löshåret och skaffa sig hufvudbonader, som sitta på hufvudet och icke på håret. Men det är naturligtvis för mycket att begära förnuft, där man icke törs tänka på det lindrigaste utslag af
— m ä n s k l i g h e t.

Den inbitne.